

Magna inter animum, & corpus meum orta est dissensio. Animus obicit corpori solum illud sustentari, & frui tuis bonis, sibi autem deesse suum cibum, tuam scilicet præsentiam. Et quod peius est, eò res redacta est, ut animæ diuortium minetur corpori, si diutius ita viuendum sit. Vide in quo ego sum conflictu, cuius vita in concordiam utriusque sita sit. Ergo vel animo huic frustulum sui panis præbeto, vel moriar. Mylorde, accepi litteras à ::::: Necessè est ut me audias. Tu videris quo id modo fiet, an ego ad templum, an, ut solebant loqui Hispani Mauri, si nopuede yr Mahoma à Lotero, venga Lotero à Mahoma, templum cum aliqua occasione huc se cõferat. Nunquid miraris modum loquendi? Nonnè templum animæ anima? Imò verum tēplum Dei anima.

EPIST. XV.

Eidem.

Per caput hoc meum forsam suspi-
 caris me fingere occasiones ad te
 scribendi. Quid ergo? flagitium ne
 est obnoxium pœnis legum huius Re-
 gni ambire quem ames, circuire pi-
 gnora sua quemque, præsertim inte-
 riora, & pretiosiora? Mea tu habes in
 obsides. Fateor te à me amari. In hoc
 deliqui: huius delicti accusor in An-
 glia. Me apprehende, iudica, condem-
 na, suspende, suspensum tamen ab ore
 tuo suspêdes. Nihil opus est testibus,
 ubi adest confessio rei: si tam cru-
 delis factus es, euadam pœnam hu-
 ius culpæ delicto ipso pro excusatio-
 ne. Sed ad alia. Habemus nomina
 mercatorum ::::::: quorum industriâ,
 & operâ utebantur coniuratores illi.
 Non nocebit nosse, & curare ut in-
 tercipiantur epistolæ, quæ eis scri-
 buntur, sunt enim, Mylorde, rerum ta-

lium veri testes, & speculatores: & quod maximum est, notos fieri complices reliquos, si qui sunt, vel saltem notum fieri non esse vos talpas, sed hominem acutissimum, fidissimum, prudētissimum Consiliarium Reginā apud se habere Essexium, cōstantem in amando, indefessum in operando. Quid non scribent exteri illi de Antonio hoc? Quid non machinabuntur? Audi, vel interroga dominum ::::: Quām illis gratū foret hanc epistolam intercipere, vt eam remitterent ad Occidentales partes! Vel me occidant, vel actiones naturales amoris, & fidei debitæ bono communi, & regno vbi seruo, operabuntur iugiter in me quòcumque iero. Imò illud addam, me nunquam crediturum de principe Christiano, nec de quoquā bono viro illorum animos offendi posse in obseruatione legis naturalis. Sed tu perge, Mylorde, ser-

ua tuam Reginam, regnum totum, te ipsum in illis seruas: alia regna seruas, secundum sententiam prudentissimi viri, qui assererat salutem vniuscuiusque regni à foelicitate adiacētium regnorum pēdere. Audi paradoxum, me etiam aliquando de eo differentem, vel potius quæ audiui referentem: non somnia, sed visiones veras audies. Non adhuc me totum legisti inutilem librum, & corticem: non omnes meas merces explicui. Paucos inueni curiosos harum mercium. Vale seruator Reginae, regni, & tui te obsecro.

EPIST. XVI.

Eidem.

Postquam discessisti à me, quasi dicerem postquam me cadauer reliquisti, talis enim viuo sine te, sed cadauer viuum in anatomiam vitæ humanæ, fauorūque principum, in exemplum, & experimentum huma-

num : nouum genus anatomie nouũ genus cadaueris uiuentis requirit. Vide deliria mea, & quàm meritò te reprehendant, quòd me sustententes inutilem, amètem, & quem Hypocrates non sanaret medicinis, quas amentia Democriti præpararat, & quòd tam vager relaturus, quæ modò leges. Postquam discessisti habui in manibus chartam aliam Ferreræ de Gama in instructionem illius qui iturus erat in Flandriam ad ::::: & indè in Hispaniã delaturus eius litteras. Habui etiam declarationẽ eiusdem ituri in Hispaniam, quæ continet partem illam ad vitam Reginae pertinentem. Quàm improprie dixi partem, quum totum dicere debuissẽ, in quã agitur de vitã tantæ Reginae. Nec loqui scio. Sed mihi crede illud etiam maximi faciendum in talibus accidentibus, Æstimationem scilicet apud amicos, & inimicos externos, notum

omnibus fieri Confiliarios, & Mylordos tantæ Regine non Balordos esse, & qui cum oculos habeant, non videant, cum aures habeant, non audiant. Agitur enim in hoc de honore maximæ omnium æstimationis, de honore scilicet prudentiæ. Ita senex Dux de Alua, senex ille, & vicinus olim vester, tam vicinus, vt nihil magis ambiret, quàm incolam esse vestrum, se pluris facere notam, & offensam intellectus, quàm vxoris adulterium, & vt verbis eius vtar. *Que se podia mejor suffrir el cuerno de la muger propia, que el del entendimiento.* Habes quæ te volui scire, sed non omnia, sunt enim alia. Vale à tuo amente, sed te amante, Hypocratem animi sui.

C O M E S E S S E X I V S

ANTONIO PEREZIO.

RES tractandę sunt, sed verba desunt. Negocia habeo de quibus ad te

scriberem, quæ autem concepi, non possum exprimere verbis. Sed tu nequaquam verbosus es. Ergo animi mei sententiam paucis comprehendes. Cupio scire, quænam illa sunt, quæ contra personam Reginae cogitabant, imò tractabant coniuratores illi Lusitani. Credebam hoc subiectum fuisse machinationum omnium eorum. Sed quid dixi subiectum? Legibus, supplicio, morti, cruci subiicientur, antequam persona illa regia subiiciatur, vel lædatur à talibus sceleratis hominibus. Mitte, quæso, per Smithum, quæ de istis rebus habes, nam ero in aurorâ in castello Londinensi, ut alios incarceratos conuincam, vel saltem audiam, quid pro se dicere, & contra se ipsos confiteri velint. Aliud peto, ut venias ad ædes uxoris meæ, ubi tecum & ante prædiū, & post de istis rebus loqui possim. Vale, nam sine te saluo ægrotabo ani-

mo, si non corpore, tibi fideffimo fideffimus amicus.

EPIST. XVII.

ANTONIUS PEREZIVS

MYLORDO ESSEXIO-

CVR, Mylorde, voluisti heri me experiri interrogantem, loquentem, iudicium facientem, & vt vno verbo, dicam, barbarum tuum Hispanum notum fieri, & à te sacrificari? Egregiam victoriam vincere quotidie diuersis modis victum, & vinctum captiuum tuum, fidum tamen, & obedientem. Sed heus, illud animaduertito in duellis obedientis, & sacrificantis maiorem esse gloriam victi, quam victoris. Ergo gloriosior ego victus te victore. Ignoscete obsecro me recreari modo, quod hesternâ die non feci, & in auribus animi mei resonare verba illa suauissima, atque fideffima, quæ de Regiâ istâ personâ mihi scripsisti. O foelices Principes,

quibus contigit tam fidos, & prudentes consiliarios apud se habere! Quid etenim prodest fides sine prudentia? Est enim inepta fides. Quid præcipue prudentia consiliariorum? imò obest sine fide, tãquam venenatum telum. Sed Mylorde fidissimè Reginæ tuæ, id te scire volo, non solùm te illam perfectè amare, sunt alij, qui perfectius. Nam si tu tam vehementer indignaris contra proditores illos tuæ Reginæ, intensius amant, qui me lóggè ab ista Maiestate abesse curant, ne vilis peregrinus apud illam maneat. Ignosco illis duabus de causis, vnà, quòd tam fidi sint suæ Reginæ, alterâ, quòd me hoc beneficio afficiât, nempe vt amor meus erga Maiestatem istam probetur ardere in Septentrionali parte, absentie, & obliuij. Ad dâm tertiã, quòd relegatus amabor, & fides mea absens in maiori prætio habebitur, & magis desiderabitur.

Cum huc veneris iubeto me vocari,
 verbum vnum, vel alterum tibi refe-
 ram dignum notitiâ tuâ. Vale victor
 meus à tuo victo.

EPIST. XVIII.

Eidem.

Aueo te conuenire, habeo enim
 quæ tibi referam non minoris momē-
 ti. Si verò credideris non solùm hoc
 esse in causâ, sed desiderium tuæ au-
 ris, quòd in ea requiesco, & tuæ præ-
 sentiæ, quòd eâ sustentor, ne mireris
 si te nosti. Non enim ab Appoline
 illud, Nostete ipsum, dictum fuit so-
 lùm ad minuendam arrogantiam ali-
 quorum, sed vt alij bona, & perfectio-
 nes suas norint, & Deo acceptas re-
 ferant. Hæc secunda pars te compre-
 hendit, hæc me excusabit à culpa de-
 siderij tui. Vale.

EPIST. XXI.

Eidem.

Etiãsi non sit tuæ naturę cadentem præcipitare, & iacentem vrgere, tamen quia senex ille ex naturâ diaboli est, qui in inferno luctatur, & recalci- trat, te obsecro, memineris alloqui Reginam pro Hammondo, intellexi enim hesternâ die vulnus accepisse senem in animo, & erit opportuna occasio aggrediendi hostem in hac desperatione. Forsan erit pietas illum conuincere, vt se agnoscat.

EPIST. XX.

Eidem.

Statutum est qui Dominum pro Domino reliquerit, crimen læsi Do- mini cõmittere. Sed non ita qui Do- minũ pro Dominâ Longius ergo ab- erit ab isto crimine, qui dominũ pro amasiâ. Vale Mylorde, recedo à te, à tuâ amicitia. Habeo amasiã, quæ me requirit, me inuitat, mihi scribit. A- masia est, sceminine vocis est, & quod pluris est, superioris naturæ est, quia

nec homo, nec fœmina est. Forſan Hermophrodita eſt, vtriuſque generis natura. Angelus nō eſt, forſan diabolus eſt. Vale, & caue à diabolo, & ab eodem defende Tuum, ni te toto indigeas contra illum.

E P I S T. XXI.

Eidem.

Postquàm non ego in me, ſed in te viuo, neceſſe mihi eſt, vt de me à te ipſo ſciam, non à me. Mylorde, à te quæro, viuusne, an mortuus ſim ego? An moleſtias illas animi proieceris à te quæro. Si ærarium iſtud naturæ quanti meretur, tanti æſtimatur, fœlix caput, fœlicia membra, fœlix corpus, regnum ipſum. Sed illud audebo tuâ cum veniâ addere, vt prudentiâ tuâ aliorum ignorantiam, tuâ patientiâ aliorum malitiam temperes pro bono publico, ne ſpem, & remediũ ſalutis omnium ſine te amittant omnes. Vale ſalus communis.

ANT. PEREZII.
EPIST. XXII.

Eidem.

Cōgratulor tibi Mylorde, non omnino iam inutilem Hispanum te alere. Habes apud te coquum, perlege epistolam, & habebis agricolam etiā, non à quocūque magistro doctum, sed ab omnium peritissimis Necessitate, & Fame. In speluncis, in montibus, in vallibus dum vagabar, dum me abscondebam, ut euaderem à furore Iræ, & Persecutionis, istas artes didici. Forsan Naturâ suâ illâ veteri, & innatâ Pietate, quâ mihi adhuc fauet, tanquam patrona, hæc me scire voluit, ne cliens suus ex ignorantia alicuius artis inopiâ periret, & à Fortuna, & ab eius feruis principibus conculcicaretur. Gaudet enim Fortuna feruos Principes possidere. Vide quā sum negligens, qui cum mecum irascerer quotidie, quòd nullâ nossem artem nec liberalem, nec mechani-

cam, hæctenus non animaduertèrim in quibus ingenium meum exercuerim. Illic didici condire oua, herbas, rustica poma. Illic etiam naturam nonnullarum herbarum, & radicum noui in meipso experimentum faciendo. Inter illas rupes, & præcipitia sæpissimè considerabam, quàm necesse sit arborum amputare ramos siccos, inutiles, & non aptos ad fructus ferèdos, imò ad exsiccãdas suas arbores, & fructus aliarum impediendos. Alios inferere natiuos, vel externos, si tales inueniantur bonæ naturæ, & fructiferæ. Ab hâc consideratione rerum naturalium me trãsferebam ad illam maioris momenti, nempe Naturam ipsam, veram nostram magistrã, illud velle principes docere, eodem modo se debere gerere in suis actionibus, in gubernando sua regna, in vtendo his, vel illis natiuis, vel exteris Consiliariis ad imitationem Dei ip-

fius, apud quem nulla est acceptio
 nec personarum, nec nationum, sed
 meritorum solummodo. Ulterius pro-
 grediebar dum versabar in hac con-
 sideratione, plurimis Principibus
 Turcarum Imperatorem paganum,
 & infidelem in hoc excedere. Consi-
 derabam etiam herbam secundo non
 diminui, sed crescere, & prata vbe-
 riora euenire. Non impensæ parcen-
 do, non auaritiæ seruiendo, sed libe-
 ralitatem exercendo augeri Regna
 propria, & acquiri aliena. Considera-
 bam quanti beneficij sit nosse tem-
 pus pullulantium arborum, occasio-
 num scilicet, & illas amplecti. Nosse
 radices, secreta inquam, animorum,
 Principum, & clientum exterorum.
 Nosse denique tempus, & tempora,
 & cursum temporum. Heus Mylor-
 de, si tuum Coquum, & Agricola ir-
 riferis (iam id facis, audio murmur ri-
 sus) submissius facito. Tace, ne cui-
 quam

quam dixeris me coquum esse, & agricolam, ne te irrideât, cum Coquo, & Agricolâ confabulantem magnatē, Confiliarium Regium, in aulicis technis versatum. Vale à tuo Coquo, salve à tuo Agricolâ.

EPIST. XXIII.

Eidem.

Noui ex arte pictorum non posse ullam apparere perfectam picturam sine umbrâ, etsi antiqui pictores sine eâ depingebât. Forsan quia simplicitas illa antiqua id ferebat. Sed Malitia innouata cauit ne humana natura sibi fideret sine umbrâ fidi amici comitantis. Indè ausus sum te præmonere, quæ intelliges ab Smitho. Audi illum. Vistibi vno verbo vim sententiæ meæ exponam? Caue à te ipso, caue ab umbrâ amicorum fallacium, sicut umbræ. Caue à me, qui etiam si nullius scenæ sim actor, nec quicquam ambiam apud vos, Spe-

etator tamen, & homo sum; & om-
 nis homo mendax. Ergo non fidus.
 Id autem sibi dictum, & consultum
 credat amici Principum, quos priua-
 dos mea lingua appellat: & merito.
 Eodem enim instanti, quò amici
 Principum creantur, priuantur secu-
 ritate natiui status, nedum fortuiti.
 Cónsidera fallacem, caducam, morta-
 lem, imò vmbra mortis, imò ipsam
 mortem, gratiam Hominum. Ex-
 pertè crede vmbrae.

EPIST. XXIV.

Eidem.

Habes exemplaria illa, quæ ad te
 mitti iussisti. Sed Mylorde, vis videre
 naturam tui Coqui? Aptius dixissem
 tui Agricolaë, coqui enim artem se-
 quuntur, agricolaë naturam. Crede
 mihi non tàm sum stùpidus, vt non
 possim nosse, si non prudentiâ, sal-
 tem experimento timere pignora

animi (tales enim sunt epistolæ familiares, præsertim scriptæ in respirationem cordis attriti, & animæ afflictæ, sicut meæ ad te) talia, inquam, pignora in obsides fidei meæ tradere sine timore euentuum futurorum. Crede mihi nil non scribam, nil non proferam, nil non tibi tradam fidus, constans, securus. Hæc est mea natura, hæc mea gloria. Experire me, serua meas epistolas, serua exemplaria isthęc: voca me in iudicium eisdem contra me testibus, etiam filiis meis obiectis, & illorum capitibus in minas, & pœnas intrepidus, impavidus stabo in iudicio. Nunquam pœnitebit me te amasse, nec me tibi confisum esse. Victor exhibo te gaudente, si me amas, etiam si te accusante. Nam amās accusator gaudet vinci in duello amoris, & fidei. Illud addam: Si nihil aptè, nec scitè scripsetim in istis chartis, tuam, non meam fuisse cul-

pam, qui me experiris in iis, quæ non
 noui. Coqui, Agricoleꝝ artem exercui.
 Tibi prædixi, artes quas noui tibi ob-
 tuli, nunquam de reliquis sum gloria-
 tus.

EPIST. XXV.

Eidem.

Ignosce indigna tibi referri puris-
 simis tuis auribus. Conscientia mea
 me vexauit per totam noctem. Itá-
 ne, inquiens, Tu Antoni, qui amas
 tuum Mylordum, turbas illius ser-
 uos? Thomam illum, qui curam ha-
 bet & sui, & domini sui calami, tu-
 basti saccaro, ambaro, musco. Quid
 cogitabas, quando id peccatum cõ-
 mittebas? Nõne nõsti naturam il-
 lius ternarij? Ignosce, obsecro My-
 lorde, si à te, vel à se abfuerit. Mea est
 culpa: Adsum qui feci. Ego mereor
 pœnam, qui debueram præuidisse
 ea, quæ me reuocant à mortuis, illum
 potuisse redigere vsque ad deliquit

animi. Iacet, an stat? Per nostrū amorem non negabis modò iam cogitare de me relegando. Ibo, condona, honorem, nemo sciat causam. Vale.

EPIST. XXVI.

Eidem.

Qui magis ad te accedunt, magis credunt me à te amari. Forſan quia murmur animi tui erga me ad illorum aures peruenit. Inde tōſor tuus, qui ad aurem, & ad illas vicinas, & superiores tuas partes accedit, auram tuę gratiæ credit me poſſidere, vel quia videt me quotidie pendentem à pilo tuę voluntatis immobilem, iudicat potentem ad intercedendum. Petiit à me, vt pro illo apud te intercederem. Ecce tonſoris. confiđetiam: ecce Antonij audaciam. Ignosce illi ſi à te deceptus eſt. Ignosce mihi ſi demulceri aures meas patior omniū mihi ſuauiſſimā adulatione. Vale.

ANT. PEREZII.
EPIST. XXVII.

Eidem.

Citò, & malè, iam tibi prædixi, perfecti quæ iussisti. Legi D. Ioanni Vvrotho. Non ausus est reprehêdere, quia tui sunt scripta, sed nouit defectus, & linguæ, qui Hispanam nouit, & conceptuum, qui prudês est. Agnoui ego in illo. Mea tibi, Mylorde, legâtur scripta, Hispana præfertim, quia murmur illud meum Hispanicum erit neutrum tuis autibus. Sed nescio quid diuini habent tuæ aures, quæ participes excellentiæ istius animæ, agnosceret barbariem etiam Hispanicam. Iam poenitet me tibi confisum esse. Si erraui, nil mireris, quia aduentabat ad tuas edes formosissima puella. Cor diuinabat, lingua balbutiebat, calamus tremebat, manus trepidabat. Quid plura? Nec mens, nec quicquam suum in me officium faciebat. Quid mirum? Senex sum: Senis corpus si friget, &

iacer, ardet, & stat animus. Vale, qui
 stas corpore, & animo.

EPIST. XXVIII.

Eidem.

Adulari dominis seruos vidi sæpif-
 simè, seruis dominos nunquam. Hęc
 noua, & omnium maxima adulatio.
 Itáne, Mylorde, lepidum tibi visum
 est scelus Antonium tuum irridere?
 Caue in posterum, si non quia Anto-
 nius, at quia tuus. Quis sua irrifit vn-
 quã? Hoc cine docuit Philautia? Quid
 magis tuum, quam Antonius?

Tuus Perezius.

EPIST. XXIX.

Ant. Perezius.

Thomæ Smitho.

Bygod, si quæ hic tibi scribam,
 cuiquam dixeris, dum vixero te non
 alloquar, ne dum amabo. Habeo sel-
 lam in meo cubiculo, cuius brachia,
 & crura à suis iuncturis separata ferè
 iam sunt præ senectute. Hęc quoties

recumbo, vel illam apprehendo ma-
 num mordet, Hac nocte impressit
 dentes, vulneravit manum. Ego ali-
 quantulum ex dolore iratus, petij a-
 liam sanam, & iuuenem, & valentem
 me sustentare, vel non mordentem
 saltem. Accessit hospes Ludimagi-
 ster. Hęc, inquit, domine mi, est sella
 Regis Eduardi. Ego illi domina mea,
 (habent enim cum nutricibus ne-
 cio quid cōmune Ludimagistri) ma-
 lo sellam sanam, & nouam tutoris,
 quàm Regiam laceratam, & me lace-
 rantem. Illud addam, me non ausum
 fuisse interrogare à sellâ, cur me to-
 ties, & intensius hac nocte momor-
 disse, ne ex fame, vel ex iussu Iræ me
 persequentis, id fecisse responderet.
 Saluti enim cōuenit non semper ori-
 gines nosse accidentium omnium.
 Vale, Tace, & si me irriseris miserere
 saltem meæ manus. Ni fortè eam in-
 dignam iudicaueris commiseratio-

ne, quòd moueat hūc calamum, qui te aliquando mordet.

EPIST. XXX.

Ant. Perezius.

COMITI ESSEXIO.

Adest ante te, quem tibi sæpius cõmendauī, vt gratias tibi agat pro fauoribus, & beneficiis acceptis: Respice illum, satis illi erit. Tui enim suauissimi oculi animi, & corporis vim, & naturam solis habent; recreant plātas virides, exsiccant inutiles: amicos animant, inimicos tabe conficiunt, vel potius, quia tuâ naturâ neminem odisti, vocabo illos inuidos tuæ virtutis, cuius comes (tale emblemataui patris) est Inuidia, imò lapis Lydius, in quo virtus, & longanimitas animi tui apparet. Accepi litteras à :::: & ab aliis, quas cupio tecum communicare, dummodò quiescant fluctus animi, & curæ tuæ de rebus publicis, quæ te vexant. Ignosce auda-

ciæ meæ, quæ adire tua præcordia videtur audere. Absit. Respira, viue, vale, vt ipsa, quam amas, Resp. viuat te viuente. Hoc volebam, hoc volo, non adire Corinthum, nec ista sacra abscondita loca. Crede mihi, tam ex timore, quem experientiæ debeo, quàm ex reuerentiâ, quâ te obseruo. Relega istum Smithum à te, te obsecro, si tibi ostenderit deliria, & somnia mea. Quid totus ego, nisi somnium? Quid Fautor Principum nisi idem? Auram æstiuam, quietem maris, statum lunæ vocauit ille alter. Cecidi ego, cadet qui sequetur, vel Fortuna suam mutabit naturam.

EPIST. XXXI.

ANT. PEREZIVS.

Thomæ, Smitho.

Omnes debitores, & oppressi ære alieno fugiunt suos creditores. Quid facient oppressi amore alterius, ære inestimabiliori, & grauiori auro, &

argéto? Tu eâ de causâ fugis, & abes.
Redi ad te, ad nos, inquam, Nam tâta
est vis amoris in verè amante, vt in
naturam, & substantiam suam trans-
former amatum. Te ego amo, te amo-
re opprimo. Tu fugis, tu ad nos redi.
Te absente, fugiète potius, nam à me
absens esse non potes, qui te quòcû-
que sequor, sicut vmbra corpus, Te
absente fuimus in monte Thabor, in
domo Mylordi nostri, vbi resplen-
duit liberalitas, & humanitas erga me
illius. Non ille (sua enim illa est natu-
ra) sed nos transfigurati sumus à na-
turâ miserâ ad naturam beatam fauo-
ribus, gratiis, ambrosiis omnibus cor-
poris, & animi repleti. Memoria tui
nobis illic apparuit. Ego, & Sabellus
tuus, qui aderat, iam meus, vide quid
possit absentia (ocasio Tyrannidis, &
occupandi Imperia aliena) tractau-
mus de itinere nostro in Academiam
Oxonîensem, sed non sine te. Exhibe;

& restitue te nobis, & decernemus nostrum iter. Sed heus tu, nōne vides meas epistolas de naturâ sinapis, quæ se dilatantes multis ramis, & foliis verborum, nihil nisi granum parvulum producunt? Sed tamen sinapis granum vrit, & premit. Nōne te premit veritas mei erga te amoris, & absentia accusatio? Vale, & redi profuge ad tuum.

EPIST. XXXII.

Eidem.

Dulcissimum caput. Sunt hæc superlativa veriora tuis. Vide posthac quibus utaris, ni tale velis audire: Memineris ad me remittere litteras salui conductus pro ::: Nolo te decipere, non in spe sciendi nomen illius puellæ id facias, ignorabis enim. Nōne legisti verba illa, ignoto Deo? Ignotæ puellæ hæc offer. Minoris pretij erant tales dij hâc puellâ: lapidei dij Puella autem hæc etiam si lapidea, & lapi-

deum illius cor, animam habet pulchram debitam tali corpori, & pellem corporis suauissimam omnium puellarum. Fame pereát omnes, cum mihi Natura iam nec dentes, nec palatum reliquerit, sed solam fitim senibus naturalem. Sed vide quàm te amem, quàm tibi aduler delitiis aurium tuarum. Sed dices, linguæ meæ etiam. Quid inde? natam meam linguam tuis auribus. Viue sine puellâ, vt valeas.

EPIST. XXXIII.

Cœnantibus sine me.

Cauete ab umbrâ meâ, imò à me verâ umbrâ: vos persequar hâc nocte in somniis (umbræ enim dominantur in somniis) qui cœnantes in meo hospitio obliti estis me inuitare, tâquam umbram. Umbra sum, sed viuens umbra. Umbra, quia persecutioné euado, tâquam umbra: viuens, quia adhuc resisto, adhuc certo, sed fugien-

do, & gemendo. Fugiēdo enim Principum iræ sunt vincendæ, gemendo temperandæ, si humani sint, sin minus Deus vocādus, qui ad vindictam prouocatur patientiâ patientiū. Nōne gemitibus suis Israelitę commouerunt Deum contra Pharaonem? Idem ille ipse est, & magis noster, qui post eā homo factus est pro nobis. Sed cōsiderate melancholicos, & oppressos doloribus, similes phantasmatibus esse, quæ per aliquod spacium incedere videntur, & post quatuor, vel sex gradus euanescent: ita Melancholici, ita ego incepti iocari in hâc epistola, & reuertor ad meam naturam, & ad gemitus pro iocis. Cœnate vos, bibite, viuite, qui statum fœlicem possidetis: sed miscete mihi credite aliquando, si non cinerem cibis, nec lacrymas potui, memoriam saltem naturæ Fortunæ, vt vos paratos videat in vtramque sortem, gaudet enim in-

autos aggredi, & illos præcipuè illudere, sicut persequi, quos magis amplectitur: amplectitur enim vrsinis amplexibus.

E P I S T. XXXIV.

ANT. PEREZIVS.

Thomæ Smitho.

Si tibi scribam me desiderare alloqui Mylordum nostrum ob aliquod negotium non parui momenti forsân non credes, quia Thomas es, & forsân suspicabere, quia aulicus es, (omnes enim Aulici Zelotypi) peregrinum istis fauoribus Regiis frui desiderare. Credemihî tam illos timeo, quàm nauis ventum vehementem, & immoderatam tempestatem. Auram suauem amoris, pietatis, fauoris amo, quærebam, inueni, Quid dixi? imò ipsa me inuenit, imò ipsa me quæsiuit. Ea nempe est vera pietas, quærerere indigentem. Nam miserorum voces audire velle, & oculos illorum expe-

stare facere, ut verbis Iobi utar, non
 est verę Pietatis, nec Liberalitatis, iam
 enim pretio illo inęstimabili Libera-
 litas suam pietatem vendidit. Sed ad
 rem, Mylordum nostrum, vel te desi-
 dero alloqui. Sabellum tuum saluere
 iubeo millies, & amplius, & quia tuus
 amicus est, & quia aueo eius amici-
 tiam. O par beatum, & vtinam per
 me impar! Heus vos recipite peregri-
 num in collegium vestre amicitię,
 peregrinum in amando. Beatior nu-
 merus impar. Valete ambo.

EPIST. XXXV.

*Eidem.**Domine mi.*

Cōsidera naturam linguarum, Deū
 ita appellamus Latinè, & idem est,
 quòd Mylordus, & Anglicè non ap-
 pellabimus nisi Principem, vel ali-
 quem magnatē Mylordum. Sed con-
 tenti viuamus inferiores: qui etiam si
 Mylordi non appellamur, possumus
 tamen

tamen ipsi inuicem scribere *Domine mi*, & quos fortuna distinxit, lingua, & verbis æquare: & solet etiam Fortuna gaudere opere idē facere. Quid miraris? Noui ego monstra maximis titulis ornatos, & non natos nec *Domine mi*. Vide ocium meum, qui cum sim tibi remissurus istam chartam alicuius momenti ex iussu Domini Comitis nugas tales inferam. Remitto tibi etiam istum fasciculum litterarum Hispanarum, foeminarum formosarum, deliciarum animarum, corporum potius. Sed Bygod, si Mylordo meo hæc monstra ueris, nec meas epistolas Hispanas, quas petiisti, ad te mittam, nec amplius ad te scribam. Quod ille iudicium de me faciet, si talia legerit, vel de Pharmacopolâ illâ aliquid? Sed heus tu, scis quid ego iudicem de te, & de Pharmacopolâ illâ? Absint longè à me conceptus, & verba talia: sed reliquum pro-

feram : eam in causâ fuisse, quòd eõ-
mendatitias illas litteras nunquam ad
me miseris, & postea miraris lapsus
tuos ab equis, vel equabus. Securior
ego viuo, quí nisi curru vehi iam non
possum. Vale, & sta, ne cadas, ni ma-
uis iacere, quod iacẽdo amplius non
cades.

EPIST. XXXVI.

Eidem.

Qui nouit infirmitatem, nouit vt
plurimum remedium. Tu sicut amãs
medicus, qui nosti absentia tuã me
infirmari, sanasti, saltem reparasti tuis
suauissimis litteris. Nam verè amans
dum abest à suo amato, valetudina-
rius animo viuit, & sanari omnino
non potest. Amabò istam animorum
imaginem ad me sæpius mittito, quia
vt oculos amantium recreant imagi-
nes amicorũ, ita epistolæ animos ab-
sentium amicis representât. Sed quia
noui in scribẽdo ignauiam tuam (no-

lo enim te tuis occupationibus, etiã si
 assiduis, excusare, sed remedium ad-
 hibere) aliquam mihi casam memi-
 neris quærere propè Mœcenatem
 meum, satis mihi necessariam dum
 hæc pestis grassatur: quò me confer-
 re, & animum, cum exanimem eum
 sensero defectu suæ naturalis respi-
 rationis, halitu illius consuetudinis
 recreare, & te frui possim. Id solùm
 quæro. Egône fortunam, egône For-
 tunæ fortunas curem, qui Fortunæ
 plurima bona ex præcipuis illius the-
 sauris à multis ambita, & inuisa For-
 tunæ ad postem affigere contende-
 rim? imò proiicere, ne detentio illa fi-
 gendi suspensionem animi dubitantis,
 vel pœnitentis, vel non constantè li-
 bertati, & amicitiæ verè postponen-
 tis argueret. Non ego in mensurâ, vel
 pondere Fortunæ requiesco, sed in
 illius, quem amo, gratiâ, & præsentia.
 Vale, die Veneris: de die loquor, non

de Deâ, amicâ tua, inimicâ meâ.

EPIST. XXXVII.

Ant. Pereziius.

MY LORDO ESSEXIO.

Quæ habui tibi offero. Nullius sunt pretij : non nego, noui me ipsum, noui mea. Sed idē accidit mihi, & meis rebus apud tuam gratiam, quod metallis inferioris ponderis, quæ valorem assumunt, & speciem præstantiorem induunt ex petrâ, quam Philosophalem appellant. Propriè petram dixi gratiam tuam, firmam, constantem, immobilem contra meam fortunam, contra inuidiam, & reliquas illius ancillas. Sed quid inuidere potest quisquam mhi papilioni, animalicæteris imbecilliori, nisi alas amoris auentes vri, morique ad uolando luminigratiæ, præsentiaque tuæ? Ne fastidias talibus ambagibus vtentem, vt quanti faciam tuam gratiam declarem. Solet enim ex nimio amo-

re euenire, vt quæ vehementer amemus, non rectâ aggrediamur, sed ambiamus illa, circumeamus illa, vel quasi indigni ad illa accedamus, lambêtes, quæ velimus deuorare, vt morâ suauitatem augeamus.

EPIST. XXXVIII.

Eidem.

Agnosco libertatem meam, qui ausus sum me Sosiam fingere, te Amphitruonê. Quasi supra te inter tuos aliquis sit Iupiter, vel gradum Mercurij ego ambiam. Te, istam personam nudam (quid aliud munera, officia, fauores Principum nisi indumenta, ornamerâque, facilius exuuntur, quàm induuntur, etiam in hoc sequuntur Naturam indumêtorum) Te, inquam, ego amo, æstimóque. Tu Iupiter solus te ipsum poteris offendere. Caue igitur Amphitruo à te Ioue: & habeto vt Amphitruo Sosiam fidelem, cuius ambitiosa fides te non

fallat : tàm difficile , quàm æstimandum. Mercurios fideles inuenies plures, dum Iupiter fueris, nam fides nūquam non adulata, & reuerita est Ioues , nec fida vsque fuit in Sosis erga Amphitruones suos fortunam deserētes, vel desertos ab illâ Officia, munerera ambiunt, non personas tàm Sosie, quàm Mercurij.

EPIST. XXXIX.

Eidem.

Nullum maius testimonium amoris, quàm absente magistro discipulos conuenire, colloqui inter se de illo, consolari se inuicem memoriâ illius. Statim vt discessisti, conuenimus tres te amantes. Quid mirum tres nationes tàm diuersas Orientalem Italum, Occidentalem Hispanum, Septentrionalem Anglum eòdem, in te scilicet, conuenire? In motu enim, & actione illâ conueniendi nulla potentior vis, quàm longè distantium.

Túm verè auidè conueniunt, cū longinqui cōueniunt. Nōne lapis tantò maiori impetu ad suum se præcipitat centrum, quantò ab altiori cadit loco? Crede mihi facilius inuenies tres diuersarum nationum te fideliter amantes, quam tuæ. Nam sicut cum aliquid aspicias, & visu vis diiudicare, illud ab oculis separas, præsertim in ætate maiori, & prudentiori, quasi nimia propinquititas absit ad diiudicandum: ita adstantes, propinquioresque non verè norunt, potius nollunt nosse, potius inuident natiuo. Prophetæ. Non ut nos amas, sed ut te à nobis amari permittas (satis hoc nobis) & ut tibi caueas à tuis, hæc assero. Quibus non satis est amari, nisi addas præmiū, & spem tui fauoris. Ea est natura aulicorum. Vale à te ipso, & caue ab illis:

EPIST. XL.

Eidem.

Per calānum hunc meum amicis

D iiiij

fidum, sibi aliquãdo non fidum, perque hanc dexteram illum mouëtem, nihil prudentius, nihil urbanius doloribus. Quòd tota mea illa educatio, & experientia aulicã non docuit, docere dolor capitis, & vexatio tuffis. Res ita se habet. Conuenerunt inter se caput, & pectus meum erubescencia, & meam inurbanitatem admirantia, vt de remedio differerent, hanc sententiam tulerunt. Caput quidem (debetur enim illi, dum prudenter suo fungitur officio, primus locus) Ego, inquit, grauedine premam hunc nostrum Antonium rusticum, & inurbanum: Tu pectus meum, tuffi eundem preme rogo. Discet forsan, etiã si non ex prudentiã (longè enim abest ab illo hæc, vt reliquæ virtutes) saltè occasione curandi se, suãque infirmitatem nudis pedibus suum Mylordum, quem ille tam obseruat, & reueretur, aliquando recipere. Ille tam hu-

manus est, vt reuerentiã tribuat, quòd ex infirmitate euenerit. Hęc nocte, cum pro remedio doloris capitis, & diuersione tussis pedes meos lauãdos tradidissem, eccum te, eccam meam bonam fortunam, eccam meam rusticitatem versam in vrbانيتatem, & in reuerentiam debitam. Ecce beneficia ex doloribus: ecce vtilitatem ex consensu membrorum, & seruorum, & ex curã sui domini laborantium. Vale, & securè dormi: dormies verò, si securus vixeris ab illis.

EPIST. XLII.

Eidem.

Tandem, tandem sum expertus Fortunam, de qua querulus viuebam antea, singulari me beneficio donasse, obstrinxissè que sibi. Quòd natura nemini, mihi Fortuna concessit. Cui Natura permisit post mortem reuer- ti, vagari, confabulari, negotiari, etiã si nihil agentem, vt mortuum inter

viuos? Quis non se foelicem existima-
 ret si hoc assequi posset? Imò quis
 mori non desideraret, si táquam sub
 nube Æneas, dum Carthaginem per-
 lustraret, deliria humana posset con-
 siderare? Hoc Fortunæ debeo. Mor-
 tuus viuo, ignotus omnibus omnes
 aspicio: Humanam hanc Tragœdiã
 specto, delicias summas Fortunæ. Re-
 ges inter se non conuenientes: sibi
 inuicem non fidentes, à quibus de-
 berent sibi non cauentes: summam
 prudentiam, nemini se credere cre-
 dentes, etiam suum proprium bene-
 ficium conspicientes. Cõsiliarios de-
 lirantes, sibi solis consulentes: inter se
 vestem Regiam, & populorum pel-
 lem diidentes. Populos lethargum
 illorum, auaritiam horum plectentes.
 Tandem orbem cadentem, vel alium
 cursum, & formam quarentem. Ex-
 tremum suum diem miserè lugètem.
 Quid plura? sto, nihil soli occupans

interviuos, si viui appellari possunt
 dormientes. Incedo oppressus nemi-
 nem offendens. Circundor inanis.
 Non aspicio visibilis. Non audior
 vociferans. Eccam potentiam Fortu-
 næ nouam Naturæ potentiam supe-
 rantem: Eccum me ex infœlici fœli-
 cem factum. Oppinio ergo & fœlici-
 tas, & infœlicitas humana. Vale.

EPIST. XLII.

Eidem.

Oppressus tuis beneficiis, cum quo-
 tidie donis nouis me oneres, non pos-
 sum non confugere ad epistolarum
 grates. Ne eas dedigneris. Nam etiã si
 tandem nihil aliud sint, quàm verba,
 & papyrus, cuius nullum est semen,
 nullus fructus, nullus vsus, flore tamẽ
 eius ad Deos coronãdos veteres vsos
 legimus. Vndè credis, & flore, & tali
 flore, scilicet nullius vsus? Quoniam
 Dij non indigent nostris donis, quo-
 niam laudes cordium flores amant,

quoniam nihil eis gratius, quàm præ-
 coniiis laudum celebrari. Erige sur-
 sum mentis aures. Omnes illæ supre-
 mæ Hierarchiæ nihil aliud quàm æ-
 ternas laudes Altissimo offerunt pro-
 clamantes. Sed si hæc tuam mode-
 stiam non iuuant, nam statim vt lau-
 daris, vel gratias audis (te depingerẽ
 Apelle melius) contrahis frontem,
 supprimis oculos, te ipsum fastidis:
 (nõne ego te noui?) debitorem tibi
 Deum delego pro tot fauoribus, tã-
 tâque eurâ de me. Arenâ ipsâ. Quid
 aliud peregrini? Steriliora enim sunt
 beneficia, quæ in illos conferuntur,
 quàm semina, quæ arenæ committũ-
 tur. Sed sterilissimis peregrinis Libe-
 ralitas, & Fœcunditas illa diuina fera-
 cissimum solum, Arabiam fœlicem
 superans, cõcessit animum, cuius gra-
 tus affectus gratissimis diuinis ani-
 mis superat Macedonum gazas, Ata-
 balipæ, Montezumæque diuitias, at-

que gemmas. Vale Atabalipa, Metezumáque, vterque mihi, & quod illa omnia superat, Æsculapius ipse meus.

EPIST. XLIII.

Eidem.

Vin videre corpus sine suo spiritu motus viuentis habens? Eccum illud. Apud te enim spiritus meus manet. Ergo posthac descendat necesse est, à te spiritus, qui animet hoc peregrinum, & miserum corpus. Quid tua miratur modestia, etiamsi te, meum cælum appellem? Nónne motu continuo tuæ de me curæ sto, & incedo? Nónne sole tui fauoris calefio, & uiuo? Nónne aurâ tuæ consuetudinis, & illius memoriâ, verâ, & suauissima animi mei respiratione recreor, & foueor? Nónne rore (quid dixi rore?) imbre tuorum beneficiorum sustentor, & alor? Vale igitur cælum meum potens cælare quascunque volueris tuæ voluntatis imagines in hoc animo, &

obedientiâ. Non dicam iam tuus, esset enim superuacaneum, qui apud te, imò in te maneo, sed dicar æternum, & in sepulchro.

ANTONIUS ESSEXII.

Hammondum tanquam mei amantissimum tibi iterum commendo. Satis dixi, sed gloriosè dixi.

EPIST. XLIII.

Eidem.

Adest occasio, Mylorde, quâ me bees. Nihil de Maiestate istâ, nihil de te sum meritus. Creditores mei estis. Fateor, in hoc ipso confido, si Deum imitamini. Audiui Regē Gallix iam possidere Parisios, & Hispanis illis nō permissum fuisse exire ab vrbe. Detinet Rex Hispanix captiuum nidum hirundinum clamantium ad Deum filiorum meorum, & eorum matris. Cōsidera, an sine nimiâ audaciâ possit peti à Reginâ, vt verè, & ex animo petat à Rege, velit retinere illos, do-

nec liberentur mei. Si propter argē-
tum, vel aurum, quod alij antepone-
nt, id peterem, non mererer audiri: sed
propter sanguinem innocētium quis
non audebit petere, & quis negabit
favorem in gratiam cōmunem om-
nium? Quid omnium? Naturæ ipsius,
quæ propter vim, quam in hac violē-
tiâ patitur, muta clamitat, gemit cum
stridore vehementi. Non audeo ego
petere; ideò intercessionem peto. Ab
illo me reuocat natura mea, ad hoc
me cogit natura communis, Scio, nō
proptiè dixi, credo à Rege me amari,
nam amor Regum non in scientiâ,
sed in fide consistit, & me absentem
ab eo amari, non ex naturâ Regum,
accedunt enim absentes ad inuriles.
Væ mihi absenti, vni, inutili. Non
omnes tui sunt similes. Vale à tuo nō
valente, à tuo nihil valente. Si abierūt
iam Hispani, sicut dum hæc scriberē
audiui, aliâ speculabimur occasione.

Eidem.

Hoc est mori, non dicam discedere, magis enim mori est à te discedere, quàm mori. Discedo Mylorde. Satis dixi, Dominus meus, & beneficus meus: Discedo iterum: quia millies morior discedendo à te. Omnia quæ defero tua sunt. Melius posses tu me insequi, & verba mihi dicere in viâ, quæ Laban Iacobo discedenti. Quia ego etiam tuus, tam tuus, vt si quæ tua sunt velis tibi vendicare, euacues harum venarum sanguinem, sicut animam euacuasti, tibi necesse sit. Sed heus, Mylorde, si id feceris cadaueri huic postea sepulchrum concedito, vt tuam liberalitatem exerceas etiam in mortuos, qui magis illam, quàm viui merentur, quia mortui nec laudare, nec petere possunt. In hoc ego mortuus, in illo viuus. Id tu debes naturæ tuæ, & fortunæ meæ: vtramque tibi

tibi tradidisse in mortuum, & viuum liberalitatem exercendi occasionem in obiecto vno. In me scilicet mortuo Fortunæ, viuo adhuc Naturæ. Tu ergo fœlix, quem mortui laudabunt, nedùm viui. Vale igitur à tuo mortuo, & viuo: mortuo à te discedenti, viuo in sepulchro tuas æternûm, tuæque liberalitatis in sempiternam tuâ gloriam propagaturo laudes. Ignosce chartæ, non se tibi siccam, & nitidam offerêti: quæ dolores animi mei noscens, ipsa madida affuit, vt pro mortuo præ discessu, pro viuo præ amore lachrymabunda responderet, & satisfaceret.

EPIST. XLVI.

Eidem.

Non obliuio, sed amor obliuisci epistolæ ad gubernatorem Dieppæ. Qui amat, occasiones quærit scribendi, & iterum scribendi. Nónne ego te noui, & varios tuos modos ostendédi